IARNA SE CONSTRUESC BARCI?

SĂ-ŢI FACI VARA SANIE ŞI IARNA CAR" spune un proverb românesc.

Deaceea nu am fost surprinşi din cale afară că în plină iarnă, într'o fabrică din Reghin, pe lângă care apa Mureşului curge învestmântată într'o pojghiţă de ghiaţă, se lucrează cu puteri crescânde la fabricarea de bărci de toate genurile.

„Ne străduim, ne spune d. Varga, directorul fabricei U. 13 a IPEIL-ului, să construim cât mai multe bărci, cât mai perfecte şi mai ales cât mai ieftine; pentru ca muncitorii să se poată bucura însfârşit de binefacerile şi frumuseţea acestui sport, care chiar într'un trecut nu prea depărtat constituia un monopol al burgheziei exploatatoare. Desigur ar fi un ideal, ca fiecare muncitor sau cel puţin grupare sportivă să-şi aibă ambarcaţiunea sa. In ceeace ne priveşte, vom face toate eforturile pentru a izbuti".

*

Inaintea războiului, fabrica din Reghin purta numele de Nautica, dar bărcile fabricate cu mâinile muncitorilor erau destinate acelora care îi exploatau crunt, acelora pentru care lumea era toată a lor. Se mai fabricau aci şi cele mai bune rachete de tennis,.. australiene, deoarece în regiune se găseşte cel mai preţios lemn de construcţii speciale, adică lemnul de rezonanţă (bradul). Rachetele erau exportate, pentru ca să se reîntoarcă în ţară cu eticheta unei fabrici australiene sau engleze, cumpărate fireşte de „lumea bună" şi snobi, cu preţuri calculate în lire sterline.

Despre lemnul de rezonanţă ni s'a spus că a stârnit admiraţia şi invidia unui grup de englezi în vizită prin ţară (ca „turişti" bineînţeles) şi care cercetând materialul din care erau făcute bărcile, au părăsit obişnuitul calm insular, lamentându-se de ghinionul pe care îl au că nu pot avea o asemenea avere, care ar fi putut fi transformată în nu ştim câte viori „originale Stradivarius".

Fabrica face parte dintr'un grup al întreprinderilor forestiere IPEIL. Construcţia de bărci a fost timid reluată în August 1947, fără a se trece însă la o activitate planificată şi în stil mare. Iniţiatorii au fost vechii meşteri specialişti, Varga — actualul director — şi Dimenstein.

In Martie, chiar din prima zi a început însă fabricarea bărcilor, întreprinderea pornind cu secţia aceasta. Pentru început greutăţile cari s'au ivit au pus obstacole serioase muncii. Astfel o lipsă evidentă a fost aceia a cuielor de aramă, (nituri sau şaibe), cari în trecut erau fabricate în Germania şi în ultimul timp la Câmpia Turzii la uzina Industria Sârmii.

In faţa acestei greutăţi, muncitorii n'au dezarmat ci au trecut la remedierea situaţiei. Din iniţiativa directorului Varga, îmbrăţişată cu entuziasm de muncitori, a fost inventată o maşină de fabricat şaibe. Mai întâi maşina a fost adaptată pentru lucrul cu mâna apoi pentru că randamentul ce-l dădea era scăzut, s'a mai adus o perfecţionare maşinei, lucrându-se la picior. Şaibele de 6—8 mm. diametru sunt fabricate din benzi de aramă. In felul acesta producţia de şaibe a crescut la un kilogram şi jumătate pe zi, ceeace întrece posibilităţile de consum ale unei zile de lucru a 8 muncitori. In felul acesta s'a învins una din greutăţile cele mai însemnate. O greutate însă o constitue lipsa de vopsele speciale, cari erau livrate dela Timişoara şi cari în ultimul timp lipsesc.

Metoda de lucru este aceea în serie fiind găsită ca cea mai adecuată. Pentru a se stimula productivitatea muncii, muncitorii au fost repartizaţi câte 2—3 la bancurile fabricei de bărci, — bancuri repartizate după specialităţi. Muncitorii lucrează într'o perfectă colaborare, căutând ca fiecare să execute lucrul cât mai repede, economisind cât mai mult timpul în executarea muncii şi în acelaş timp îşi dau silinţa să scoată lucrul cât mai perfect.

S'a reuşit astfel în ultimul timp să se ajungă la o depăşire a normei de producţie cu 60—70 la sută, construindu-se 35 bărci pe lună în loc de 25. O comandă a UCB-ului a fost executată în 250 ore de lucru în loc de 350 ore. Iată dar, cum prin buna organizare a lucrului, prin avântul întrecerilor socialiste, care a cuprins întreaga muncitorime, s'a dat şi acestei specialităţi de mare importanţă pentru sportul românesc, un mare avânt.

Se fabrică aci toate tipurile de bărci, dela cele de tip Universal, caiace, gigui, skiffuri, la cele cu pânze (yole) şi bărci cu motor.

Materialul utilizat este în majoritate lemn de rezonanţă. In special bordajele sun fabricate din acest material, crivajele din frasin, armăturile din bronz, vâslele din molift şi şaibele din aramă.

Intreprinderea a executat câteva comenzi importante pentru instituţii, dar aşa cum am arătat dorinţa celor de aci este de a construi bărci accesibile pungilor tuturor muncitorilor.

Fireşte, că dorinţa lor este a tuturor sportivilor şi nu este prea departe timpul când fiecare grupare sportivă va avea barca sa proprie — cel puţin una

Ş.

TOŢI TINERII SĂ PARTICIPE LA CROSSUL POPULAR DE SKI!

Drumul spre record...

de ION MĂRGINEANU

După culmea Băişoarei, razele plăpânde ale apusului de soare îşi fac loc cu greu prin pălenjenişul verde al brazilor şi apoi se oglindesc molatec în svăpăiatele ape ale Arieşului.

Pe drumul prăfuit, o turmă de oi, mânate de un baci cu sarica svârlită pe umăr, trece agale, făcând să răsune valea de sunetul metalic al talăngilor.

A bătut toaca de seară...

In gara mohorâtă, străjuită de doi castani şi un felinar care nu a fost aprins niciodată, o droaie de copii s'a înşirat dealungul drumului de fier, până la capătul magaziei unde semaforul cu statura-i semeaţă, îi priveşte nemişcat. Tărându-şi picioarele încotoşmănate în opincile aproape duble, acarul se ia la sfadă cu „copchiii" care au întors pe dos totul, şi deşi îi sudue, tare mult îi place să-i privească sbenguindu-se.

S'a desprins din grupul ţâncilor o tetiţă blondă, cu ochi jucăuşi, vie ca argintul, agitată nevoie mare, şi sudue pe Dumitru cărula nu-l mai tăcea gura:

— *„La vorbe şi laudă tare mai eşti iute, Dumitre. Ian să vedem şi la fugă, tot aşa de sprinten îi hi? Că mult te-ai mai fălit...!"*

Lui Dumitru i s'au roşit obrajii. Auzi !...

Să-l facă pe el de râs o prichindeaţă de copil. Mai mare ruşinea, nu altceva. De câte ori n'a pornit-o el în goană să omoare cu furcoiul vaciile „ţăranilor" ce scăpau în istazul lui tat-su? Numai odată a eşit el primul când se juca „de-a fuga" în curtea conacului cu verii lui? Şi o desculţă să-şi râdă de el, provocându-l. Il va arăta ce poate Dumitru...

— *„Facem târgul. Să şti că de-oi câştiga ai să spui şi tu că eu sunt ăl mai iute din sat!... Tu Culăiţă, uităte să pornim deodată. De aici, din faţă, şi până la semafor. Bine-i?"*

— „Bine".

Tiţa a strâns din dinţi, a închis pumnii tare, până nu a mai putut. Dorea atât de mult să câştige. Era în joc mândria ei.

Ce-ar fi să-l bată pe Dumitru !!

Nici nu a ştiut când a plecat. A auzit numai: „gata" şi a ţâşnit. Picioarele ei mici aproape nu atingeau pământul. O dureau tălpile când peste pietrişul tălos, dar nu mai simţea durerea. Ea nu avea pantofi de gumă ca Dumitru, asta nu a împiedecat-o însă să alerge cu şi mai mare dârzenie. Va alerga mai iute ca el chiar dacă picioarele îi vor fi numai o rană.

Şi a învins...

Când s'a oprit în faţa semaforului, s'a uitat în urmă şi l-a văzut pe Dumitru venind gâfâind. Simţea cum inima îi bate tare, aproape să-l spargă pieptul. A ridicat privirile şi mândră a trecut pe lângă prietenii învinsului.

De atunci, când „domnişorii" o întâlneau pe stradă o ocoleau de parcă ar fi fost ciumată.

In seara aceia, în seara primei ei victorii, fetiţa cu cosiţe lungi şi blonde nu a putut să doarmă. Visa cu ochii deschişi, se gândea la o zi când va avea şi ea pantofi de gumă cu care să poată să alerge fără ca tălpile să i se sdrenţuiască. Il plăcea să fugă. De multe ori singură prin curte se lua la întrecere cu „Lupu", căţelaşul pe care l-a cules într'o iarnă de pe drumuri. Intr'un târziu, când zorii începuseră să mijească, a adormit şi faţa i s'a luminat de un zâmbet.

*

Au trecut de atunci ani. Dumitru, feciorul boierului Gliga a început să vorbească mai atent cu fetele pe care înainte vreme le hulea. Numai că acum fetele minierilor nu mai vorbesc cu el. Geaba caută pe toate căile să se împrietenească mieros cu „mârlanii" care priveau jinduind altădată la mingea pe care nu îi lăsa să o atingă. Geaba...

A crescut şi fetiţa care în urmă cu ani, pe drumul de lângă gară se luase la întrecere cu Dumitru. La liceul unde este elevă, a început să facă sport, şi domniţoara dela gimnastică îi arată cum trebuie să alerge bine.

Ba într'o zi, pentrucă era cea mai iute din şcoală, a primit în dar o pereche de pantofi care aveau cuie înfipte în tălpi. De mult îi dorea. I-a mângâiat, mâinile ei micuţe au aţintat ascuţişul rece al cuielor, al acelor cuie care nu peste multă vreme îi vor purta paşii spre culme!

A înfrăgit atletismul.

Citeşte tot ce se scrie, şi din banii puţini, strânşi cu trudă de bătrâni, ea cumpără şi citeşte cărţi de tehnică sportivă.

S'a înfrăţit cu stadionul, a doua ei casă, a doua ei fiinţă. Şi nu rareori, când amurgul cobora peste oraş, la arenă putea fi văzută o umbră care se lua la hartă cu secundele

Era într'o Miercuri când profesoara de gimnastică a venit în clasă şi le-a anunţat că fetele din şcoală, tinerii din oraş, din toate satele şi oraşele de pe întreg cuprinsul ţării, vor avea prilejul să-şi măsoare forţele pe terenul de sport, într'o competiţie a lor „CUPA UNITAŢII TINERETULUI".

Aşa a fost începutul. La fiecare întrecere care a precedat finalele judeţene, picioarele iuţi ale Titei alergau ca atunci în seara când în gara din târguşorul de munte, semaforul cu lumină roşie ca un ochi însângerat îi arăta cu braţul ridicat prima victorie. Alerga acum alături de fetele din fabrici, de colegele din şcoli, de ţărăncile care îi aminteau de anii când mică fiind, sburda prin colbul satului. Era fericită când vedea pe culoarele învecinate prietene pe care le îndrăgise.

La finalele judeţene care au atras pe arena din oraş concurenţi şi concurente din tot judeţul, Tiţa a simţit fiorul primului concurs mai mare. Cu câtă emoţie şi-a fixat locul în gropi, şi ochii ei albaştri ca cerul au privit cu teamă spre pistolul starterului.

— *„Pe locuri... Fiţi gata..."*

Şi pistolul a pocnit surd. Nu vedea în faţă decât linia albă a culoarului ce se deschidea, lungă, interminabilă.

La sfârşitul celor 80 m. micuţa atletă devenise campioană judeţeană. 80 m. în 11 sec... Primul record. S'a apropiat de o tânără alături de care alergase până aproape să rupă firul alb dela sosire, şi a îmbrăţişat-o. Ca şi ea, ucenica dela fabrica de sticlărie din oraş participase pentru prima oară la o întrecere atât de mare.

Apoi Tiţa a plecat la Cluj. Pentru „Provinciale" s'a pregătit cu toată seriozitatea. Cobora în fiecare zi pe pista stadionului şi încerca poate şi de o sută de ori să ia un start bun. La Cluj mai fusese de mult. Era mică, şi într'o bună zi tăticul a dus-o într'un oraş mare, cu oameni mulţi, care o ameţeau.

In ziua concursului a avut emoţii. S'a plimbat dealungul pistei, ochii au urmărit liniile culoarelor şi pentru prima oară cei 80 m. i se păreau mai mulţi. Tot 11 secunde arătau acele cronometrelor când a terminat cursa. Intoarsă acasă, nu a povestit prea multe. Il stăruiau încă în minte culoarele, ea a alergat pe al doilea i se pare, pe care cuiele au muşcat nervoase din sgură. Aştepta să plece la Bucureşti. Un vis i se împlinea, dar un vis pe care îl trăia.

Şi a plecat la Bucureşti la finalele cele mari. Lung tare i s'a părut drumul şi ochii nu i s'au închis o clipă. Vârfurile semeţe ale munţilor depe valea Prahovei i se păreau mai altfel decât ale celor dela Băişoara. Nu se gândea să câştige. Vor fi multe, mai bune ca ea. Nu venise pentru victorie. Era mândră că avea prilejul să cunoască pe tinerele din alte colţuri de ţară, cu care să vorbească, să afle cum trăiesc şi muncesc ei, să se bucure de bucuriile lor.

Ziua concursului, ziua mult aşteptată.

De dimineaţă picuri reci au căzut răpăind, lăsând impresia că ploaia va ţine toată ziua Apre amiază însă, perdeaua norilor a fost trasă şi soarele a isbucnit triumfător, inundând oraşul cu pulberea de aur a razelor.

Tiţa nu o să uite nici odată Stadionul mare, învestmântat sărbătoreşte, miile de oameni din tribune, miile de ochi care erau aţintiţi asupra lor, a concurenţilor. A defilat prin faţa tribunelor care o vrăjeau cu pas uşor, ritmic. Apoi şi-a desbrăcat treiningul şi a început să facă încălzirea. Ca niciodată corpul o ascultă fără să mai tremure, şi siguranţa aceea ia a muşchilor i-a dat şi mai mare încredere. Vocea metalică a speakerului a trezit-o:

— *„Concurentele la cursa de 80 m. fete la start"...*

Va alerga pe culoarul întâi. Se îndreaptă cu paşi siguri spre start, se mai uită odată la cuiele dela pantofi şi apoi aşteaptă.

O ultimă preparativă: gropile. Şi-a fixat piciorul, apoi secundele trec greoi.. una... două... trei...

Nu ştie câte.

Startul a fost bun.

Pe culoarul vecin, aleargă o fată tot atât de mică şi blondă ca şi ea. Sub paşii lor metrii se răresc din ce în ce mai mult până când în faţă le-a apărut clară linia sosirii. Tovarăşa de alături se ţine cot la cot cu ea. O ultimă svâcnire, şi firul de la sosire a fost rupt. De amândouă odată... Cineva a venit şi a întrebat-o cine a trecut întâi. A arătat-o pe tovarăşa ei. Iar tovarăşa întrebată acelaş lucru a arătat-o pe ea.

Şi-a auzit numele strigat odată cu cel al fetei de pe culoarul alăturat. Din tot ceea spune speakerul nu a înţeles prea multe. A auzit numai: 10 sec. 8/10 record naţional... Lacrimi fierbinţi de bucurie au început să i se prelingă pe obraz. A îmbrăţişat-o pe cea cu care a împărţit victoria. Aplauzele miilor de spectatori se adresau deopotrivă celor două campioane naţionale, produse ale Cupei Unităţii Tineretului.

Tiţa era mândră că va duce celor pe care îi reprezenta, celor care i-au dat încrederea lor, cea mai frumoasă victorie. Datora succesul Cupei Unităţii Tineretului, acea minunată competiţie care a descoperit elemente tinere pierdute în anonimat, şi care i-a dat prilejul să facă sport aşa cum nu mai făcuse nici odată până atunci.

Iar seara, când la lumina torţelor care colorau nebănuit de frumos feţele aprinse de emoţie ale concurenţilor, a defilat, gândurile i s'au îndreptat la o gară în faţa căreia picioarele ei, dădeau hrană de sânge pietrelor din drum.

Intoarsă în sat, Tiţa a povestit şi la cei mici şi celor mari, ce-a văzut ea la Bucureşti, cum a ajuns ea acolo, câte lacrimi de bucurie a vărsat ea...

Era Duminică şi era ciacă 'n sat. Auzeau cuvintele Titei, tineri şi bătrâni, tinere şi bătrâne. Pentru câteva clipe, caerele nu mai năşteau fire de lân.ă

Parcă ascultau şi ele.

„Deh! măicuţă. Am trăit să vedem şi odraslele noastre scoase la lumină. Iată ce mândreţe de fată a ieşit din voi, pălmaşi ca şi noi, Marie şi Ştefane...!

Pe drumul cocorilor...

(Urmare din pagina 2-a)

A citit scrisoarea şi tovarăşilor; aşa îi citeau şi ceilalţi lui. S'au bucurat cu toţi, aşa cum se bucura şi ei când afla din scrisorile lor ce se întâmpla la Târnave sau în Prahova.

Dăduse pe dărum de ţară, şoseaua rămăsese în urmă. Se auzeau păsările spre ape. Da, de păsări i-a fost dor. Acum le ascultă pentru tot timpul în care îi lipsiseră. Le simţea mai aproape ca oricând. In strigătul răguşit al raţei şi în cel prelung al lişiţelor era toată trudita lui copilărie. Sunt lucruri pe care nu le poţi uita niciodată, niciodată...

Intr'o zi stadionul a fost gata, Nou nouţ şi soarele se aşternuse pe iarbă verde, pe tribunele cenuşii, pe liniile albe. Sus de tot flutura steagul roşu, steagul victoriei. A fost sărbătoare pentru toţi cei care munciseră acolo. Invăţaseră şi munciseră.

Şi-a spălat braţele, faţa cu apă rece şi a venit cu un tovarăş în tribună aşa cum a venit în prima zi. Au privit cu mândrie la munca lor.

— O să fie mândri ai noştri din Târnave, când or afla de fapta noastră.

— Şi ai noştri din Dobrogea.

Iarăşi au tăcut.

— Munca ne-a împrietenit.

Pe pista nouă câţiva atleţi se antrenau pentru marele concurs care se apropia. Au coborît pe stadion şi au stat de vorbă cu ei. S'au aşezat lângă un gard şi şi-au spus fiecare povestea lor. Unul din atleţi a pus mâna pe braţul lui.

— De câte ori am să viu să alerg aci, am să mă gândesc la braţul ăsta. Da, am să mă gândesc...

*

Ce sărbătoare a fost la concurs. Au trecut ei întâi; fiecare cu un steag, erau una. Au fost primiţi cu aplauze. Venise toată lumea să-i vadă, ca să vadă ce au ridicat în 93 de zile. Ei aveau locul lor. In cele două zile de concurs au simţit de acolo bucuria tuturor, a muncitorilor ca şi ei, a concurenţilor din cele trei ţări.

„Unde a călcat acela înalt şi slăbuţ am săpat eu" a spus el. Unde stau militarii aceia a turnat el beton.

In ultima zi, seara târziu atleţii şi atletele s'au aliniat. Era linişte, linişte. Fanfara a intonat imnurile fiecărei ţări, steagurile s'au aplecat. S'a uitat jur împrejur la lumea în picioare, Pentru ei, pentru ţara întreagă, pentru tot tineretul. Din când în când apăreau pe poarta stadionului maratonişti obosiţi. Făceau ocol pistei; în paşii lor înceţi citea victoria după încordarea depusă. Era aşa de bine, ca şi la izbânda lor.

Se lumina de ziuă. După muncă de deal a apărut pâlcul de salcâmi acolo e casa, acolo...

Voia parcă să alerge, să le spună celor de acolo despre munca lui, şi a celorlalţi tovarăşi. Să afle toată lumea. Porumburile erau coapte; în praful din drum o prepeliţă se întindea la soare. A aşteptat ca să-şi termine baia, ca să nu o sperie.

In clipa în care a trecut pe lângă moară, a auzit chemarea: cru... cru...

Se întorceau cocorii pe acelaş drum pe care au plecat cu ei în primăvară. Se auzeau şi glasuri mai subţiri, erau puii. I-a privit cu mâna streaşină la ochi. Parcă voia să le spună „şi eu m'am schimbat". A dus mâna la insigna de brigadier.

— S'a întors Remzi!

Toată lumea a năvălit în curte. Mama dela cuptorul de pâine, tatăl din spatele casei. Naididé se pregătea să plece tocmai la şcoală.

A intrat în casă. Şi-a scos insigna şi a pus-o pe poliţă. A dat de o hârtie, şi a început să citească, In colţ. „am scris scrisoarea eu brigadier. Remzi Geambai".

Naididé plecă la şcoală. Din poartă, strigă:

— Vin primii cocori, ce multe cărduri!

Tudor Vornicu

IN MATCHUL DE ŞAH LA 80 MESE

SPORTUL ŞCOLĂRESC-GODEANU 55—25

In organizarea clubului polisportiv „SPORTUL ŞCOLARESC" a avut loc, Marţi după amiază, matchul de şah la 80 de mese între GODEANU şi SP. ŞCOLARESC.

Sala de gimnastică a Şcoalei Pedagogice No. 3, devenise neîncăpătoare, pentru tinerii elevi şi muncitori veniţi să participe la acest match de şah.

Dar această întâlnire are o mare importanţă şi pentru mişcarea noastră şahistă, fiind primul match de şah de o atare amploare, aducând un mare aport mişcării noastre şahiste.

Tinerii muncitori au căutat să joace cât mai bine şi cât mai corect, pentru a aduce cercului lor punctele preţioase, necesare victoriei.

Incetul cu încetul partidele s'au terminat, iar rezultatul final a început să se întrevadă.

SCOR FINAL

SP. ŞCOLARESC — Godeanu 55—25.

Elevii posedând o echipă mai omogenă şi cu jucători oarecum mai buni, au învins cu un scor, care nedreptăţeşte totuşi într'o oarecare măsură pe Godeanu.

Dar scorul nu interesează atât de mult ci numai faptul că s'a făcut ca această ocazie o mare acţiune de popularizare a şahului, acesta căpătând noui aderenţi în rândul tinerilor muncitori şi elevi, care la rândul lor mai departe vor învăţa pe tovarăşii lor de muncă şi colegii lor de şcoală, acest sport.

Organizând în regia sa acest concurs, cercul Sportul Şcolăresc, a dat cu această ocazie un examen de maturitate, pe care l-a trecut cu succes.

NOE SMIRNOV

Cântec pentru marele Cross Popular

Vechile porţi încuiate
au fost sfărâmate!
Un braţ vânjos,
de foc
svâcnind în el milioane de palme
mai freamătă încă,
mai freamătă
pentru noi plecări luminoase
prin zori.
Fâlfâie ceruri
ca niciodată de limpezi
din lanuri de salopete albastre
revărsate pe stadioane
şi arde.
fiece slovă aprinsă sub roşii stindarde
bate la cea mai înaltă fereastră din inimi
lozinca:
TOATE SPORTURILE PENTRU POPOR!

Soarele
şi aerul proaspăt al dimineţelor
dospăsc în pieptul, în tâmpla
celor cu braţul călit în dogoarea cuptoarelor,
vinul vârtos al ospeţelor
de paşi câştigaţi pe raza de zgură.
svâcnetul trupului peste stachete,
palma arsă de discul de jar,
şuerul suliţei, înşnită spre soare
să strunească în inimi
corzi de oţel·
Flăcăului
crescut printre acele brazilor
cu seva stejarilor gâlgâindu-i în sânge
şi ochii treziţi
în văpaia iscată pe creste de piatră:
fetei
cu buzele dospite de zâmbet
şi palmele gonind printre roţi şi suveici
în lumina albă a pânzelor.
Scapără, scapără tu
tovarăşe tânăr şi du
rosie flamură celui ce-aşteaptă:
vremea-i a ta,
nădejdea e coaptă
şi mii de metri de-or fi
cu tine sunt mii!
De-acum
şi palmele vor fi mai spornice,
'n ornice
şi timpul va trece mai iute
şi sute şi sute de tone
peste norme vor creşte.
Tovarăşi,
iată marele nostru cross!
Cine-şi simte inima
cât un bob de neghină
să cureţe calea
căci astăzi
cu toţii
gonim în marele cross;
gând lângă gând,
stăvilare de scrum înfruntând milioane
în marele cross al vieţii gonim,
gonim, gonim
spre socialism!

(Reprodus după „Flacăra")

POVESTEA UNUI DISC

(Urmare din pagina 2-a)

Inceput m'a luat unul voinic în mână, s'a dus într'un cerc, s'a rotit odată, de două ori şi când mi-a dat drumul, am crezut că-mi pierd răsuflarea. Dar m'am trezit pe iarba verde, departe de cei care mă aruncase. Frumos mirosea iarba!

Mi-a plăcut însă. Şi lui i-a plăcut A spus chiar:

„Bun disc. Cu ăsta bat şi recordul".

*

Cred că e timpul să termin. Aud raşi pe sală. Aş vrea să-mi iau un angajament. Să fiu mereu cu ei. Să le simt bucuria de a mă putea arunca către zări, să fiu de folos tuturor şi nu voi strâmba din nas, ca vecinul meu.

Şi aş mai vrea ca într'o zi să mă înalţ tot mai sus, către zarea albastră şi să cad tot mai departe, atât de departe, încât să se vorbească a doua zi în toată Republica noastră de muncitorul care a dat ţării un nou record naţional. Iar de mine că am fost botezat la Tg. Săcuesc şi numele meu începe cu 2...

SĂ NE INSUŞIM

(Urmare din pag. 1-a)

tem recorduri. Să învăţăm însă dela Petre Banu, dela Ion Iordăchescu şi Roşca Marin, că recordurile se bat cu o bună pregătire materială, cu o bună organizare a muncii, cu o sănătoasă concepţie a ceeace se întâmplă în jurul nostru, cu o lucidă conştiinţă a contribuţiei noastre la înflorirea Republicii Populare Române.

Avântul creator al nituitorilor, — care nu mai rămâne un match sportiv decât la baza lui materială —, să fie pildă mai ales vârfurilor noastre sportive, să-i îndemne la cuceriri tehnice tot mai înaintate, să-i antreneze într'o mare întrecere al cărei scop nu va mai fi numărul recordurilor, ci şi calitatea lor.

Süter, Toma, Victor Pop, — trimiteţi răvaş de prietenie şi admiraţie, tovarăşilor noştri recordmani în producţie.

Exemplul lor nu poate decât să vă folosească atât în muncă cât şi în sport.

— vin —

FAVORITA

CREMA DE RAS vă economiseşte timp, scuteşte frecatul şi moaie barba într'un minut. Cereţi la Parfumerii, Droguerii şi Farmacii

Vizitaţi MUNŢII NOŞTRI

50 DE CABANE O. N. T.

SUNT DESCHISE ŞI IARNA

PENTRU

MUNCITORI, TINERET, STUDENŢI

Inscrierile in Asociaţia Turismul Popular

se fac in fiecare zi la sediul Filialei A. T. P. Bucureşti (Palatul Bibliotecii Centrale Universitare. Piaţa Republicii Biroul de Informaţii O. N. T. şi

IN TOATE CENTRELE DE PROVINCIE

SLOVA-PUBLICITATE

CITIŢI IN NUMARUL NOSTRU DE MARŢI 4 IANUARIE TOATE REZULTATELE SPORTIVE DIN ŢARA ŞI STRAINATATE.

OCOLEŞTE-MĂ PRIN DREAPTA!

N'o să mergem până acolo, încât să credem că repetatele noastre apeluri (adresate arbitrilor şi jucătorilor, de a stăvili şi cele mai mici tentative de brutalitate) au fost luate în consideraţie de Comisia Tehnică a Federaţiei Internaţionale de Basketball care a redactat noile reguli de joc Cu toate că asta n'ar fi fost cu neputinţă.

Dar, mai degrabă, bănuim că la emiterea modificărilor aduse vechiului regulament, FIBA a ţinut seamă de rapoartele federaţiilor, cari nu se poate să nu fi cuprins şi dolcantele privitoare la pericolul ce-l prezintă brutalităţile pentru jocul de basketboll.

Intr'adevăr, basketballul desfăşurându-se pe un teren de dimensiuni atât de mici, impune la o continuă mişcare, în care se înţelege că şi cele mai mici brutalităţi pot degenera jocul.

Era deci normal ca federaţia internaţională, urmărind prin noile reguli dinamizarea jocului, să pună un şi mai serios accent pe capitolul „preselii personale", al duritătilor nepermise, deci, al sancţiunilor aşadar, cari se dictează cu mult mai mare strictete ca înainte.

Semnificativă în această privinţă, — al îndrumării jucătorilor către un basketball curat, — este în special una din noile prevederi regulamentare. Este vorba de aceea potrivit căreia un jucător aflat cu mingea în dribling e obligat să-şi aleagă drumul astfel încât să evite contactul cu adversarul, ocolindu-l.

In cazul în care un jucător încearcă să pătrundă printr'un spaţiu redus, deci prost ales, ori încearcă să pătrundă driblând printre doi adversari a căror apropiere nu permite un culoar suficient şi comite o atingere cu adversarii este penalizat.

La prima vedere, s'ar părea că ocolirea aceasta a adversarului, asemănătoare celei a pietonului ocolind prin dreapta agentul de circulaţie, poate da loc la încetinirea jocului, iar nu la dinamizarea lui. In aparenţă numai, pestrucă de fapt această prevedere a regulamentului tocmai că facilitează un joc mai dinamic, cu evitarea driblingului, dar punerea accentului pe schimbările iuţi şi surprinzătoare de balon, ca şi pe schimbările de locuri.

Dar numai faptul că se va impune o mai serioasă vigilenţă din partea arbitrilor şi ca atare numărul fauturilor va scădea şi e suficient pentru a ne furniza exclamaţii de satisfacţie

C. N.